

Elia – tallet åtte

Jeriko

Jeff Pippenger

2023-10-09

Ved begynnelsen av det gamle, bokstavelige Israel og også ved begynnelsen av det moderne, åndelige Israel, ved overgangen over Rødehavet, og deretter ved den store skuffelsen, begynte en rekke progressive prøver som til slutt kulminerte i den endelige prøven. Nederlaget i den siste prøven i Fjerde Mosebok og i millerittisk historie markerer begynnelsen på en ørkenvandring.

«I førti år holdt vantro, murring og opprør det gamle Israel borte fra Kanaans land. De samme synder har forsinket det moderne Israels inngang i det himmelske Kanaan. I ingen av tilfellene var det noe feil ved Guds løfter. Det er vantroen, verdsligheten, mangelen på innvielse og striden blant Herrens bekjennende folk som har holdt oss i denne syndens og sorgens verden så mange år.»

«Det kan hende at vi må bli her i denne verden i mange flere år på grunn av ulydighet, slik Israels barn måtte; men for Kristi skyld bør hans folk ikke legge synd til synd ved å legge skylden på Gud for følgene av deres egen gale handlemåte.» Evangelism, 696.

Ved slutten av det gamle Israels historie var det, som i begynnelsen, en gradvis prøvingsprosess som endte da det gamle, bokstavelige Israel ble ført bort i fangenskap til Babylon. Ved slutten av det moderne, åndelige Israel skal også de møte en gradvis prøvingsprosess. Denne prosessen ender når laodikeiske adventister blir styrtet ved søndagsloven. Som med det gamle Israel skal det moderne Israel bli ført i fangenskap av det åndelige Babylon.

Millerittbevegelsen, som profetisk begynte i 1798 og offisielt endte i 1863, er et forbilde på de hundre og førtifire tusens bevegelse, som begynte i 1989 og ender ved avslutningen av menneskenes prøvetid og Kristi annet komme. Mellom avslutningen av millerittbevegelsen og framkomsten av den mektige bevegelsen under den tredje engel, ligger historien om den lovlig registrerte laodikeiske syvendedags adventistkirke.

«En avstand på bare elleve dagsreiser lå mellom Sinai og Kadesj, ved Kana'ans grenser; og det var med utsikten til snart å komme inn i det herlige landet at Israels hærskarer tok opp marsjen igjen da skyen omsider ga signal til å dra videre. Jehova hadde gjort underverk ved å føre dem ut fra Egypt, og hvilke velsignelser kunne de ikke nå vente, etter at de formelt hadde inngått pakt om å ta imot Ham som sin Overherre, og var blitt anerkjent som Den Høyestes utvalgte folk?» Patriarker og profeter, 376.

Deres korte reise endte opp med å vare i førti år, på grunn av deres vantro og ulydighet. Hadde de gitt til kjenne en tro som var grunnlagt på deres mektige utfrielse fra slaveriet, ville de snart ha gått over Jordanelven og gått inn i det lovede land. Deres første hindring deretter ville ha vært den samme hindringen som Josva senere tok opp. Etter førti år forlot det bokstavelige Israel ørkenen for det lovede land, og Jeriko var deres første skritt, og det står som et symbol på Guds kraft til

frelse for enhver som tror. Jeriko er også symbolet på det verk som millerittbevegelsen skulle stå overfor i 1863, men de trakk seg tilbake til ørkenen. Elias' symbolikk er direkte knyttet til Jerikos symbolikk, og det er opplysende å betrakte Elias' historiske forbindelse med Jeriko.

Og Omris øvrige gjerninger, det han gjorde, og den makt han utfoldet, er de ikke oppskrevet i boken med Israels kongers krønike? Så la Omri seg til hvile hos sine fedre og ble begravet i Samaria; og Ahab, hans sønn, ble konge i hans sted. Og i Asas, Judas konges, åtte og trettiende år begynte Ahab, Omris sønn, å regjere over Israel; og Ahab, Omris sønn, regjerte over Israel i Samaria i tjueto år. Og Ahab, Omris sønn, gjorde det som var ondt i Herrens øyne, mer enn alle dem som hadde vært før ham. Og det skjedde, som om det hadde vært en lett sak for ham å vandre i Jeroboams, Nebats sønns, synder, at han tok Jesabel, datter av Etba'al, sidoniernes konge, til hustru, og gikk bort og tjente Ba'al og tilbad ham. Og han reiste et alter for Ba'al i Ba'als hus, som han hadde bygd i Samaria. Og Ahab laget en Asjera; og Ahab gjorde mer for å egge Herren, Israels Gud, til vrede enn alle Israels konger som hadde vært før ham. I hans dager bygde Hiel fra Betel Jeriko; han la dets grunnvoll på Abiram, sin førstefødte, og satte opp dets porter på sin yngste sønn Segub, etter Herrens ord, som han hadde talt ved Josva, Nuns sønn. Og Elia, tisjbitten, som var av innbyggerne i Gilead, sa til Ahab: Så sant Herren, Israels Gud, lever, han for hvis åsyn jeg står: I disse år skal det verken komme dugg eller regn, uten etter mitt ord. 1 Kong 16:27–17:1.

Konfrontasjonen som Elia hadde med Akabs og Jesabels guder på Karmelfjellet, var et svar på frafallet hos nordriket Israels sjuende konge, som «gjorde mer for å egge Herren, Israels Gud, til vrede enn alle Israels konger som hadde vært før ham». Ordet «egge» i dette avsnittet er en henvisning til «forbitrelsens dag», som var representert ved den tiende prøven i 4. Mosebok 14. Akabs eggen av Gud representerte den siste av ti prøver som ble forårsaket av den onde rapporten fra de ti speiderne i 4. Mosebok 14. Derfor representerer det den siste prøven for millerittbevegelsen og den siste prøven for de hundre og førtifire tusen.

Derfor, som Den Hellige Ånd sier: I dag, om dere hører hans røst, så forherd ikke deres hjerter som under forbitrelsen, på fristelsens dag i ørkenen. Hebreerne 3,7.8.

På den profetiske «utfordringens dag», representert ved Akab, ba profeten Elia om at dersom det var nødvendig, måtte Gud la dommer komme over Israel, for at Hans folk måtte omvende seg fra syndene de tok del i.

Israels folk hadde etter hvert mistet sin gudsfrykt og ærbødighet for Gud, inntil hans ord gjennom Josva ikke lenger hadde noen tyngde hos dem. «I hans [Akabs] dager bygde Hiel fra Betel opp Jeriko; han la grunnvollen da Abiram, hans førstefødte, døde, og reiste portene da Segub, hans yngste sønn, døde, etter Herrens ord, som han hadde talt ved Josva, Nuns sønn.»

«Mens Israel falt fra, forble Elia en lojal og sann Guds profet. Hans trofaste sjel var dypt bedrøvet da han så at vantro og troløshet hastig skilte Israels barn fra Gud, og han ba om at Gud måtte frelse sitt folk. Han tryglet om at Herren ikke helt ville forkaste sitt syndende folk, men at Han ved dommer, om nødvendig, ville vekke dem til omvendelse og ikke tillate dem å gå enda lenger i synd og slik egge Ham til å ødelegge dem som nasjon.»

«Herrens ord kom til Elia, at han skulle gå til Akab med kunngjøringen om Hans dommer på grunn av Israels synder. Elia reiste dag og natt inntil han nådde Akabs palass. Han bad ikke om adgang og ventet heller ikke på å bli formelt meldt. Helt uventet for Akab står Elia foran den forbløffede kongen i Samaria, kledd i de grove klær som profetene vanligvis bar. Han kommer ikke med noen unnskyldning for sin brå, uinnbudte fremtreden; men idet han løfter hendene mot himmelen, stadfester han høytidelig ved den levende Gud, som skapte himmelen og jorden, de dommer som skulle komme over Israel: 'Det skal ikke falle dugg eller regn i disse år, uten etter mitt ord.'»

«Denne rystende fordømmelsen av Guds dommer på grunn av Israels synder falt som et lyn fra klar himmel over den frafalne kongen. Han syntes å være lammet av forbauselse og redsel; og før han kunne komme seg etter sin bestyrkelse, forsvant Elia, uten å vente på å se virkningen av sitt budskap, like plutselig som han kom. Hans oppgave var å tale ve-ordet fra Gud, og han trakk seg øyeblikkelig tilbake. Hans ord hadde stengt himmelens skatter inne, og hans ord var den eneste nøkkelen som kunne åpne dem igjen.» Testimonies, bind 3, 273.

Israel hadde glemt at Josva strengt hadde befalt dem ikke å ha samfunn med hedningefolkene, og aldri å gjenoppbygge Jeriko. Selv om slaget om Jeriko var en mektig demonstrasjon av Guds kraft og et symbol på Guds løfte om å føre sitt folk inn i det lovede land, var det også en synd, en forbannelse og en utfrielse knyttet til Jeriko. «Synden» var Akans synd, han som begjærte Jerikos rikdom og innflytelse; «forbannelsen» hvilte over enhver mann som ville gjenoppbygge Jeriko, og skjøgen Rahab representerte «utfrielsen». Akan ønsket den vakre babylonske kappen. Han trodde at han kunne skjule sin synd, slik Adam og Eva søkte å skjule sin synd med et plagg av fikenløv. Akan ønsket den velstand som Jeriko representerte, og han ønsket å være knyttet til Babylon.

Jeriko fremstilles som et symbol på arbeidet med å bære den tredje engels budskap ut til verden, men det rommer også en advarsel mot synden i å elske og stole på verden. Symbolet Jeriko inneholder også en forbannelse over gjenoppbyggingen av Jeriko, og Rahab representerer dem som fremdeles er i Babylon, men som kommer ut når den tredje engels høye rop blir forkynt.

«Elias' trofaste sjel var bedrøvet. Hans harme ble vekket, og han brant av nidkjærhet for Guds herlighet. Han så at Israel var sunket ned i et fryktelig frafall. Og når han kalte i hu de store ting som Gud hadde gjort for dem, ble han overveldet av sorg og forferdelse. Men alt dette var glemt av folkets flertall. Han trådte fram for Herren og bønnfalt Ham, med sin sjel vridd av kval, om å frelse sitt folk, om det så måtte skje ved dommer. Han bønnfalt Gud om å holde tilbake dugg og regn fra sitt utakknemlige folk, himmelens skatter, så det frafalne Israel forgjeves kunne vende seg til sine guder, sine avguder av gull, tre og stein, solen, månen og stjernene, for at de skulle vanne og gjøre jorden fruktbar og få den til å bære rikelig grøde. Herren sa til Elias at Han hadde hørt hans bønn og ville holde dugg og regn tilbake fra sitt folk inntil de vendte om til Ham med anger.»

«Gud hadde på en særskilt måte vernet sitt folk mot å blande seg med de avgudsdyrkende folkene omkring dem, for at ikke deres hjerter skulle bli forført av de tiltrekkende lunder og helligdommer, templer og altere, som var innrettet på den mest kostbare og forlokkende måte for å forderve sansene, slik at Gud skulle bli fortrent i folkets sinn.

«Byen Jeriko var hengitt til den mest utsvevende avgudsdyrkelse. Innbyggerne var meget rike, men all den rikdom Gud hadde gitt dem, regnet de som en gave fra sine guder. De hadde gull og sølv i overflod; men, lik menneskene før syndfloden, var de fordervet og gudsbespottelige, og ved sine onde gjerninger hånte og egget de himmelens Gud til vrede. Guds dommer ble vakt mot Jeriko. Det var en festning. Men Herren hærskares Fyrste kom selv ned fra himmelen for å føre himmelens hærer til angrep på byen. Guds engler grep fatt i de veldige murene og la dem i grus. Gud hadde sagt at byen Jeriko skulle være bannlyst, og at alle skulle omkomme unntatt Rahab og hennes husstand. Disse skulle bli frelst på grunn av den velvilje Rahab viste Herrens sendebud. Herrens ord til folket var: 'Men dere skal for all del vokte dere for det bannlyste, så dere ikke selv blir bannlyst når dere tar av det bannlyste og gjør Israels leir til en bann og fører ulykke over den.' 'Og Josva lot dem den gang sverge og sa: Forbannet være den mann for Herrens åsyn som står opp og bygger opp igjen denne byen Jeriko! På sin førstefødte skal han legge dens grunnvoll, og på sin yngste sønn skal han sette opp dens porter.'»

«Gud var svært nøye med hensyn til Jeriko, for at folket ikke skulle bli betatt av de ting som innbyggerne hadde tilbudt, og deres hjerter bli vendt bort fra Gud. Han vernet sitt folk ved de mest utvetydige befalinger; men til tross for den høytidelige formaningen fra Gud ved Josvas munn, våget Akan å overtre. Hans havepsyke fikk ham til å ta av de skatter som Gud hadde forbudt ham å røre, fordi Guds forbannelse hvilte over dem. Og på grunn av denne mannens synd var Guds Israel svakt som vann overfor sine fiender.»

«Josva og Israels eldste var i stor trengsel. De lå foran Guds ark i den dypeste ydmykelse fordi Herren var vred på sitt folk. De ba og gråt for Gud. Herren talte til Josva: 'Stå opp! Hvorfor ligger du slik med ditt ansikt mot jorden? Israel har syndet, og de har også overtrådt min pakt som jeg bød dem; for de har endog tatt av det bannlyste, og de har også stjålet og dessuten handlet sveikefullt, og de har til og med lagt det blant sine egne eiendeler. Derfor kunne Israels barn ikke bli stående for sine fiender, men vendte ryggen til sine fiender, fordi de var blitt bannlyst; heller ikke vil jeg være med dere lenger, dersom dere ikke ødelegger det bannlyste fra deres midte.'»

«Det er blitt vist meg at Gud her illustrerer hvordan Han betrakter synd blant dem som bekjenner seg til å være Hans lovlydige folk. De som Han på en særlig måte har æret ved å la dem være vitne til de bemerkelsesverdige åpenbarelsene av Hans makt, slik det gamle Israel var, og som likevel våger å se bort fra Hans uttrykkelige påbud, skal bli gjenstand for Hans vrede. Han vil lære sitt folk at ulydighet og synd i høy grad vekker Hans mishag og ikke må betraktes lett.» Testimonies, bind 3, 263, 264.

Fortellingen om Jeriko innbefatter advarselen om ikke å sette sin lit til den ugudelige og velstående byens tilsynelatende styrke og herlighet. En «by» i Bibelens profetier er et kongerike, og Akan tok et babylonsk klesplagg. Et klesplagg representerer profetisk karakter, så i «de siste dager» representerer Akans skjuling av det babylonske klesplagget et skjult begjær etter å eie det åndelige Babylons karakter. Karakteren, eller bildet, av det åndelige Babylon er det som De forente stater begjærer når de forener kirke og stat.

Stilt overfor muligheten for at ungdommene i den millerittiske bevegelsen kunne bli innkalt til borgerkrigen, og i erkjennelsen av behovet for organisering, ble bevegelsens ledere juridisk knyttet

til den velstående nasjonen som de aldri skulle assimilere seg til. Selv denne velstående nasjonens grunnlov var utformet slik at det aldri var nødvendig for en kirke å være knyttet til staten. Det fantes kirkesamfunn i den millerittiske tidsperioden som fortsatt eksisterer i dag; noen av disse kirkesamfunnene har aldri inntrådt i et juridisk forhold til De forente staters regjering, og deres valg om ikke å etablere dette forholdet har aldri på noen måte hindret dem i å organisere sine respektive kirker.

Lenge etter at Josva hadde kjempet slaget ved Jeriko, i Akabs tid, var alle advarslene om Akans frafall og Jerikos ødeleggelse blitt glemt av Guds frafalne folk. Elia ba til Gud og anmodet om at, om nødvendig, Guds dommer måtte bli satt i verk for å føre Hans folk til omvendelse. Når Malaki nedtegner Det gamle testaments siste ord, er løftet satt inn i sammenhengen av at Herren slår verden med en forbannelse. Forbannelsen som var knyttet til Jeriko, var over enhver mann som ville gjenoppbygge Jeriko. Forbannelsen var over enhver som, lik Akan, ønsket å sette sin lit til den rikdom og overflod som var forbundet med Jeriko. Akans «synd» representerer det skjulte, uhelligede indre begjær etter å bære den babylonske kledning. «Forbannelsen» gjaldt handlingen å sette disse indre begjærene ut i livet.

Millers budskap var Elias-budskapet for hans tid, og borgerkrigen representerte de dommene som ledsager Elias-budskapet. Midt under borgerkrigen i 1863 gjenoppbygde millerittisk adventisme Jeriko, slik det bevitnes av detaljene i Josvas forbannelse over enhver mann som gjorde det.

Og Josva tok dem den gang i ed og sa: Forbannet være den mann for Herrens åsyn som reiser seg og bygger opp igjen denne byen Jeriko; med sin førstefødte skal han legge dens grunnvoll, og med sin yngste sønn skal han sette opp dens porter. Josva 6:26.

Ordet «tok i ed» i Josvas befaling er både en ed og en forbannelse. Forbannet om du bryter Josvas befaling, og velsignet om du holder eden. Ordet som er oversatt med «tok i ed», er også oversatt med «sju ganger» i Tredje Mosebok tjueseks. Moses' ed og forbannelse, slik Daniel uttrykker det i kapittel ni, er knyttet til gjenoppbyggingen av Jeriko.

Ja, hele Israel har overtrådt din lov og vendt seg bort, så de ikke ville lyde din røst; derfor er forbannelsen blitt utøst over oss, og eden som er skrevet i loven til Moses, Guds tjener, fordi vi har syndet mot ham. Daniel 9:11.

Søster White sa: «Gud var meget nøye med hensyn til Jeriko, for at folket ikke skulle bli betatt av de ting som innbyggerne hadde tilbudt, og deres hjerter bli vendt bort fra Gud.» Gud var meget nøye i fullbyrdelsen av Jerikos ødeleggelse, og derfor var Han også meget nøye med å nedtegne advarselen som ble representert ved Akan. Han var omhyggelig med å nedtegne forbannelsen knyttet til gjenoppbyggingen av Jeriko, og også omhyggelig med å fastsette de guddommelige taktikker som ble anvendt for å få murene til å falle.

Det var helt visst Jesus, som Herren hærskars fyrste, som gav englane ordre om å felle Jerikos murar, og ingenting skjer tilfeldig i Guds Ord; men i dette tilfellet fortel profetinna oss at «Gud var svært nøye med omsyn til Jeriko.» I sju dagar vart arka boren rundt byen, og ein dag er eitt år i profetien. Dette prinsippet vart nedteikna ved byrjinga av dei førti åra med vandringa i øydemarka,

og ved slutten av disse førti åra gjekk dei rundt Jeriko i sju dagar.

Etter tallet på de dager da dere utforsket landet, førti dager, én dag for hvert år, skal dere bære deres misgjerninger, førti år, og dere skal kjenne mitt løftebrudd. 4 Mosebok 14:34.

I sju dager ble arken båret rundt byen, og på den sjuende dagen ble den båret rundt byen «sju ganger». Dette gir to profetiske vitnesbyrd om at Jeriko er forbundet med «sju ganger» i Moses' ed. Guds paktsfolk er prester, og sju prester blåste i sju basuner.

Også dere, som levende steiner, blir bygd opp til et åndelig hus, et hellig presteskap, for å bære fram åndelige offer, som er velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. 1 Peter 2:5.

En basun representerer enten et advarselsbudskap, eller en dom, eller et kall til en hellig sammenkomst, avhengig av den sammenheng den forekommer i. I de siste dager skal en basun blåses av vekterne, slik den ble blåst av millerittene i deres historie. Prestene representerer vekterne på Sions murer som blåser i en basun, advarer Guds folk om en kommende dom, samtidig som de kaller det samme folket til en hellig sammenkomst.

Blås i basunen på Sion, og slå alarm på mitt hellige berg! La alle landets innbyggere skjelve, for Herrens dag kommer, ja, den er nær ... Blås i basunen på Sion, hellig en faste, kall sammen til en høytidelig forsamling! Samle folket, hellig menigheten, kall de eldste sammen, samle barna og dem som dier brystet! La brudgommen gå ut av sitt kammer og bruden ut av sitt rom. La prestene, Herrens tjenere, gråte mellom forhallen og alteret, og la dem si: Spar ditt folk, Herre, og overgi ikke din arv til vanære, så hedningefolkene skal herske over dem. Hvorfor skulle de si blant folkene: Hvor er deres Gud? Joel 2:1, 15–17.

Basunbudskapet er Elias-budskapet. Alle de ulike brukene av ordet «sju» i Josva kapittel seks er det samme ordet, eller en beslektet avledning av ordet som er oversatt med «sju ganger» i Tredje Mosebok tjueseks. Likevel hevder den samling av fabler som deles ut av de laodikeiske teologene, at ordet som er oversatt med «sju ganger» i Tredje Mosebok tjueseks, bare representerer maktens fylde, eller fullstendighet, eller en annen tåpelig variant av deres fornektelse av at Miller hadde rett i å tillegge ordet som er oversatt med «sju ganger», en numerisk verdi. Prestene ledet folket rundt byen sju ganger, ikke fullt eller fullstendig rundt Jeriko. Ordet som er oversatt med «sju ganger», representerer en numerisk verdi!

Ved Jeriko, da folket ropte, representerte det det høye rop fra de hundre og førtifire tusen, som i Daniel kapittel to er hugget ut av fjellet uten hender, og som slår billedstøtten og knuser den i stykker.

Og i disse kongers dager skal himmelens Gud opprette et rike som aldri i evighet skal ødelegges; og riket skal ikke overlates til et annet folk, men det skal knuse og gjøre ende på alle disse rikene, og selv skal det stå til evig tid. Siden du så at steinen ble revet løs fra fjellet uten hender, og at den knuste jernet, kobberet, leiren, sølvet og gullet, har den store Gud kunngjort for kongen hva som skal skje heretter; og drømmen er viss, og tydningen av den er sikker. Daniel 2:44, 45.

Gud var nøye med å oppregne de edle metallene som ble funnet i Jeriko, som gull, sølv, kobber og jern. Profetisk representerer leire Guds folk, slik dette er forbildet ved Rahab. Jeriko representerer enden på alle jordiske riker under det høye ropet fra de hundre og førtifire tusen.

Men alt sølvet og gullet og karene av kobber og jern er viet til Herren; de skal komme inn i Herrens skattkammer. Josva 6:19.

Jeriko representerer verket med å erobre det lovede land, noe som er et forbilde på den mektige bevegelsens verk under den tredje engel. Dette verket omfatter en advarsel, en forbannelse og frelsen av dem som er utenfor prestedømmet, slik det er fremstilt ved skjøgen Rahab.

Josvas profetiske «forbannelse» ble senere oppfylt i Akabs og Elias dager. Forbannelsen mot å gjenoppbygge Jeriko inneholdt den bestemte forutsigelsen at den mann som gjorde dette, skulle miste sin yngste sønn da han satte opp Jerikos porter, og han skulle miste sin eldste sønn da han la dens grunnvoller. På Elias' tid oppfylte Hiel fra Betel denne profetien, og hans yngste sønn døde da han satte opp portene, og hans eldste sønn døde da han la grunnvollene. Den «forbannelse» som er forbundet med Elias-budskapet, ble representert ved arbeidet med å gjenoppbygge Jeriko.

Se, jeg sender dere profeten Elia før Herrens store og fryktelige dag kommer. Og han skal vende fedrenes hjerte til barna og barnas hjerte til deres fedre, så jeg ikke skal komme og slå landet med bann. Malaki 4:5, 6.

Forbannelsen over den millerittiske historien som var knyttet til Millers Elias-budskap, ble forutsagt av Josva og oppfylt på Elias' og Ahabs tid.

I hans dager bygde Hiel fra Betel Jeriko; han la dens grunnvoll da Abiram, hans førstefødte, døde, og satte opp dens porter da Segub, hans yngste sønn, døde, etter Herrens ord, som han hadde talt ved Josva, Nuns sønn. 1 Kongebok 16:34.

Forbannelsen over å gjenoppbygge Jeriko kan ikke skilles fra den kraftsmanifestasjon som Gud utøvde da han lot Jerikos murer falle. Søster White sa: «De som Han på en særlig måte har bæret med å være vitne til de bemerkelsesverdige åpenbaringer av Hans kraft, slik oldtidens Israel var, og som selv da våger å se bort fra Hans uttrykkelige påbud, skal bli gjenstand for Hans vrede.» Millerittene hadde nettopp tatt del i manifestasjonen av Guds kraft som kulminerte i midnattsropet, likevel forkastet de Mose ed om de sju tider, som Daniel også identifiserer som Moses' forbannelse.

Navn er et symbol på karakter i Guds Ord, og navnet på mannen som gjenoppbygde Jeriko, sammen med navnene på hans eldste og yngste sønn, er meget opplysende. Hiel betyr den levende styrkes Gud og antyder at Hiel var en etterfølger av den levende Gud. Det forhold at han blir identifisert som en betelitt, knytter ham til menigheten. Abiram, hans førstefødte, betyr høyhetens far, i betydningen å være opphøyet og løftet opp. Hans yngste sønn Segub betyr opphøyet og å opphøye og løfte opp. Alle tre navnene representerer elementer av Guds karakter, men i sammenhengen med den profetien som de oppfylte, representerer de en mann som opphøyet og løftet seg selv over den allmektige Gud som hadde revet Jeriko ned. En «port» i profetien representerer en menighet.

«For den ydmyke, troende sjel er Guds hus på jorden himmelens port. Lovsangen, bønner, ordene som blir talt av Kristi representanter, er de redskaper Gud har innsatt for å berede et folk for menigheten der oppe, for den høyere tilbedelse som intet urent kan få adgang til.» Testimonies, bind 5, 491.

Begynnelsen på arbeidet med å grunnlegge en menighet fant sted i 1860, slik det er bevitnet av adventistiske historikere som Arthur White, Ellen Whites barnebarn.

«Mens Ellen White hadde skrevet og utgitt en del om behovet for orden i ledelsen av menighetens arbeid (se Early Writings, 97–104), og mens James White hadde holdt dette behovet fram for de troende i taler og artikler i Review, var menigheten sen til å handle. Det som var blitt framstilt i generelle vendinger, ble godt mottatt, men da det kom til å omsette dette i noe konstruktivt, oppstod det motstand og innvendinger. James Whites korte artikler i februar vekket ikke så få opp fra likegyldighet, og nå ble det sagt svært mye.»

«J. N. Loughborough, som arbeidet sammen med White i Michigan, var den første som svarte. Hans ord var bekreftende, men defensive:»

«‘Noen sier: Hvis dere organiserer dere slik at dere kan eie eiendom i henhold til loven, vil dere være en del av Babylon. Nei; jeg forstår at det er en betydelig forskjell mellom at vi er i en stilling hvor vi kan beskytte vår eiendom ved lov, og det å bruke loven til å beskytte og håndheve våre religiøse synspunkter. Hvis det er galt å beskytte kirkens eiendom, hvorfor er det da ikke galt for enkeltpersoner å eie noen form for eiendom på lovlig vis?—Review and Herald, 8. mars 1860.’»

«James White hadde avsluttet sin uttalelse i Review, idet han la spørsmålet om nødvendigheten av organisering av forlagsvirksomheten fram for menigheten med ordene: «Hvis noen har innvendinger mot våre forslag, vil de da være vennlige å skrive ut en plan som vi som folk kan handle etter?» — Ibid., 23. februar 1860. Den første predikanten som arbeidet ute på feltet og svarte, var R. F. Cottrell, en standhaftig korresponderende redaktør i Review. Hans umiddelbare reaksjon var klart negativ:

«Bror White har bedt brødrene om å uttale seg i forbindelse med hans forslag om å sikre menighetens eiendom. Jeg vet ikke nøyaktig hvilket tiltak han har i tankene med dette forslaget, men forstår at det går ut på å bli inkorporert som et religiøst samfunn i henhold til loven. For min egen del mener jeg at det ville være galt å «gjøre oss et navn», siden dette ligger til grunn for Babylon. Jeg tror ikke Gud ville godkjenne det.—Ibid., 22. mars 1860.» Arthur White, Ellen G. White, bind 1, 420, 421.

James White begynte sitt arbeid for å bli en kirke i 1860, og en kirke er representert ved en «port». Ellen White sier dette om året 1860.

«I 1860 trådte døden over vår dørterskel og brøt av den yngste grenen på vårt familietre. Lille Herbert, født 20. september 1860, døde 14. desember samme år.» Testimonies, bind 1, 103.

I 1863 mistet også White-paret sin eldste sønn. Etter å ha lekt og blitt overopphetet gikk han inn i rommet der tøyplansjene ble gjort i stand, og la seg til å sove på noen fuktige tøystykker som ble

brukt i forberedelsen av plansjene. Plansjene fra 1843 og 1850 representerer grunnvollene for millerittbevegelsen. Plansjen som ble fremstilt i 1863, representerer en forkastelse av «de sju tider» i Tredje Mosebok tjuseks, slik de tidligere var fremstilt på Habakkuks to tavler. Den fremsetter et forfalsket grunnleggende budskap.

«Da foreldrene fredag 27. november [1863] nådde Topsham, fant de sine tre sønner og Adelia ventende på dem ved stasjonen. Alle syntes tilsynelatende å være ved god helse, bortsett fra Henry, som var forkjølet. Men den følgende tirsdag, 1. desember, var Henry svært syk av lungebetennelse. År senere rekonstruerte Willie, hans yngste bror, beretningen:»

«Mens foreldrene deres var borte, var Henry og Edson, under oppsyn av bror Howland, travelt opptatt med å montere plansjene på lerret, klare for salg. De arbeidet i en leid butikkbygning omkring ett kvartal fra Howland-hjemmet. Til sist fikk de noen dagers opphold mens de ventet på at plansjer skulle bli sendt fra Boston.... Da han [Henry] vendte tilbake fra en lang vandring ved elven, la han seg tankeløst ned og sov på noen få fuktige tøystykker som ble brukt som bakside på papirplansjene. En kjølig vind blåste inn fra et åpent vindu. Denne uforsiktigheten førte til en alvorlig forkjølelse.»» Arthur White, Ellen G. White, bind 2, 70.

I 1863 tok millerittbevegelsen slutt ved dannelsen av en kirke og forkastelsen av de grunnleggende sannhetene som var fremstilt på Habakkuks to tavler. Den fremste lederen, slik han var forbilledlig fremstilt ved Hiel fra Betel, hadde begynt arbeidet med å reise opp portene i 1860 og mistet sin yngste sønn som følge av dette. I 1863 ble de forfalskede kartene det hvilested hvor Hiels eldste sønn tok en lur. Han ble forkjølet og døde samme år. Hans død var direkte knyttet til det at han sov på de kartene som da ble fremstilt. Men kartet som ble fremstilt i 1863, var forfalskningen av det grunnlaget som Elia, representert ved Miller, hadde reist opp.

Josvas befaling mot å gjenoppbygge Jeriko ble uttrykt med ordet «besverge». Det representerer en ed og en forbannelse, og er det samme ordet som er oversatt med «sju ganger» i Tredje Mosebok tjuseks. Det er den forbannelsen som ledsager Elias-budskapet, og den forbannelsen ble fullbyrdet i 1860 og 1863 da millerittisk adventisme gjenoppbygde Jeriko ved dannelsen av en lovformelig kirke og forkastelsen av Millers anstøtsstein. Hiel var en betelitt, og understreker således profetisk Hiels verk med å gjenoppbygge Jeriko som verket med å bygge en kirke.

Josvas «forbannelse» ble uttalt i forbindelse med beretningen om slaget ved Jeriko, et slag som ikke kan fortelles uten gjentatte ganger å omtale «sju ganger».

I 1863 frembrakte Moses' budskap eller «ed», slik det ble framstilt av Elia og representert ved William Miller, en «forbannelse». Både Moses' budskap og Elias verk ble forkastet. Elia vendte tilbake i 1989, men ble ikke knyttet sammen med Moses igjen før etter 11. september 2001. Denne informasjonen gjenstår ennå å bli forsvart, men den er uangripelig.

«Uhelligede predikanter stiller seg opp mot Gud. De priser Kristus og denne verdens gud i samme åndedrag. Samtidig som de bekjennelsesmessig tar imot Kristus, omfavner de Barabbas og sier ved sine handlinger: 'Ikke denne mannen, men Barabbas.' La alle som leser disse linjene, ta seg i vare. Satan har rost seg av hva han kan gjøre. Han mener at han kan oppløse den enhet som Kristus bad om måtte finnes i Hans menighet. Han sier: 'Jeg vil gå ut og være

en løgnens ånd for å bedra dem jeg kan, til å kritisere og fordømme og forfalske.’ Dersom bedragets og det falske vitnesbyrds sønn får adgang i en menighet som har hatt stort lys, store beviser, vil den menigheten forkaste budskapet Herren har sendt og ta imot de mest urimelige påstander og falske antagelser og falske teorier. Satan ler av deres dårskap, for han vet hva sannhet er.»

«Mange vil stå på våre prekestoler med den falske profetis fakkell i sine hender, tent fra Satans helvetiske fakkell. Dersom tvil og vantro næres, vil de trofaste forkynnerne bli tatt bort fra det folk som mener at det vet så meget. ‘Hadde du bare kjent,’ sa Kristus, ‘også du, i det minste på denne din dag, det som tjener til din fred! Men nå er det skjult for dine øyne.’»

«Likevel står Guds grunnvoll fast. Herren kjenner dem som hører Ham til. Den helligede tjener må ikke ha svik i sin munn. Han må være åpen som dagen, fri for enhver besmittelse av ondt. En helliget tjeneste og presse vil være en kraft til å la sannhetens lys stråle fram over denne vrangle slekt. Lys, brødre, mer lys trenger vi. Blås i basunen på Sion, la alarmsignalet lyde på det hellige fjell. Samle Herrens hærske, med helligede hjerter, for å høre hva Herren vil si til sitt folk; for Han har gitt økt lys til alle som vil høre. La dem være væpnet og utrustet, og dra opp til striden – til hjelp for Herren mot de mektige. Gud selv vil virke for Israel. Hver løgnaktig tunge skal ties. Englehender skal styrte de bedrageriske planer som blir smidd. Satans festningsverk skal aldri seire. Seier skal følge den tredje engels budskap. Slik Herren, hærskeenes Førers, rev ned Jerikos murer, slik skal Herrens budholdende folk seire, og alle motstående makter bli slått. La ingen sjel klage over Guds tjenere som er kommet til dem med et budskap sendt fra himmelen. Finn ikke lenger feil hos dem ved å si: ‘De er for bastante; de taler for sterkt.’ De taler kanskje sterkt; men er det ikke nødvendig? Gud vil få tilhørernes ører til å dirre dersom de ikke vil gi akt på Hans røst eller Hans budskap. Han vil fordømme dem som står Guds ord imot.»

«Satan har tatt i bruk alle mulige midler for at det ikke skal komme noe iblant oss som folk som kan refse og irettesette oss og formane oss til å legge bort våre villfarelser. Men det finnes et folk som vil bære Guds ark. Noen vil gå ut fra oss som ikke lenger vil bære arken. Men disse kan ikke reise murer for å hindre sannheten; for den vil gå fremad og oppad til enden. Tidligere har Gud oppreist menn, og Han har fremdeles menn med muligheter som venter, beredt til å gjøre Hans vilje—menn som vil bryte gjennom restriksjoner som bare er som murer kalket med utvannet mørtel. Når Gud legger Sin Ånd på menn, vil de arbeide. De vil forkynne Herrens ord; de vil løfte sin røst som en basun. Sannheten vil ikke bli forringet eller miste sin kraft i deres hender. De vil vise folket deres overtredelser og Jakobs hus deres synder.»
Testimonies to Ministers, 409–411.